

súlyos felhőket. Olyan idegesen zajló volt ég s föld hangulata, mint akkor.

Meghallotta Miska, hogy szólottak neki fölülről. Istenes ihlettel susogott vissza s úgy nyájaskodott a mindig közelebb csattogó villámokkal, mint kezébe szelidült tüzes kígyókkal. Hisz kedvese izent velük; minden villanással az ég nyílt meg neki.

A mennyei láng itt sistergett, ficánkolt már a közeli jegenyék hegyett. Miska fölegyenesedett, megvetette lábát a vadul hajbókoló ágakon, idézően fölemelte karját, mint ősi táltosaink s várta, kérte Isten horgát, hogy Nacájához mentse.

Pattant is má a lángsávoly, de csak a szomszéd fára csavarodott. Miska türelmetlen utána kapott. Lebukott a mélybe. A séd lett a sírja.

Ferenczy Géza.

AKÁCNYILÁSKOR.

*Alig barnult még meg az orgona bugája
s máris az ákác szép szaga illatoz;
édes méregként búvik ereimbe,
megkondítja szívem kopott ezüstharangját
s a bánat szava halkán, csendülön szól
és száll az illattal erdön s vízen által.*

*Szívem, miért fájsz akácnyiláskor mindig?
Mért részegülsz meg, mint bolond pillangó,
röpülni vágyván fürtről edesebb fűrtre,
noha motorod kihagyón zakatol már
s csak az emlékek olaja hajtja lassan?*

*Maradjunk meg a vágynál, szívem, öreg szívem,
s nézzük hálával Istennek szép világát,
ki tudja, tán utolszor látunk mostan májust,
s utolszor fénylenek ránk a fehér ákácfürtök.
Mert minden ránkvirradó nap édes, szép ajándék,
s ajándék minden táj, hegy, völgy, folyó és felhő,
a napsugár, az illat, madarak vig játéka,
a lombok közt szerelmes tavaszdelel verőn,
s a Balaton rejtélyes, ezernyi arcú tükre,
melynek még az égbolt is kellelji magát...*

*A dombtetőn, hol állok, karcsú, törpe toronyként,
szólj, szólj, szívem harangja s hálát zengjen szavad,
s amíg szemem gyertyáit a gyönyör kigyujtja,
te szebb légy s edesebb az ákác illatánál,
és szállj a fellegeken túl s a csillagokon is túl,
s ákácillattal ékes. szelid pogány imámat
tedd az Úr zsámolyához.*

Majthényi György.

